

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Για ένα συνέδριο που τελείωσε πριν αρχίσει

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗ*

» **Διάβασα** το άρθρο των Η. Βρετάκου και Γ. Καλομοίρη, αναφορικά με το 35ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, στην «Αυγή», στις 6.12.13, και ας μου επιτρέψουν οι συνάδελφοι σε κάποιες από τις εκτιμήσεις τους να έχω άλλη άποψη.

Αυτό το συνέδριο θα το χαρακτήριζα ως το χειρότερο από όλες τις διοργανώσεις που έχω παρακολουθήσει, και ειλικρινά δεν είναι λίγες. Το πρόσημο του συνεδρίου είναι αρνητικό, διότι έπιασε μια διειθνή πρωτοτυπία να τελειώσει πριν καν να ξεκινήσει. Έφτασε στην τρίτη του ημέρα, στην οποία είχαν προγραμματισθεί μόνο εκλογικές διαδικασίες και ακόμη δεν είχε λύσει τα διαδικαστικά ζητήματα που αντιμετωπίζονται με την έναρξη όλων των συνεδρίων, τη νομιμοποίηση των συνεδρίων.

Οι συνάδελφοι καταλογίζουν τις ευθύνες στις μνημονιακές παρατάξεις ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ και δεν έχουν άδικο. Το ΠΑΜΕ όμως δεν έχει τις δικές του ευθύνες; Το ΠΑΜΕ είχε εντάξει αυτό το συνέδριο στον δικό του σχεδιασμό για τη δημιουργία διαοργανωτικών τριτοβάθμιων οργάνων, που δεν τους έχει βγει μέχρι τώ-

ρα, γι' αυτό και τους συνέφερε να μη γίνει αυτό το συνέδριο, να μη συζητηθούν τα προβλήματα των συνάδελφων μας και να ενταθεί το κλίμα απαξίωσης και αναξιοπιστίας, που υπάρχει τόσο για την ΑΔΕΔΥ όσο και για τη ΓΣΕΕ, για ευνόητους λόγους.

Και η αποκώρση του ΠΑΜΕ από το συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ κινούνταν στην ίδια λογική και στόχο, ενώ εμείς ιδρώσαμε για να αποκατασταθεί η τάξη στην ΠΟΕ-ΟΤΑ, κάτι που απεύχονταν η ηγεσία του ΠΑΜΕ. Μου δίνεται η εντύπωση για πολλές θέσεις μας ότι λειτουργούμε ως συμπληρωματική δύναμη του ΠΑΜΕ, μέσα από την εξωπραγματική άποψη της κοινής συμπερούσης ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Και ενώ το ΚΚΕ μας γρονθοκοπά, εμείς γυρίζουμε το μάγουλο από την άλλη πλευρά, σαν τους πιστούς της ορθοδοξίας. Όταν, συνάδελφοι και σύντροφοι, εμείς τους δίνουμε το χέρι και οι άλλοι μας γρονθοκοπούν, καλό είναι να φοράμε και γάντι του μορφωώς απάντησης.

Και οι δικές μας ευθύνες γι' αυτό το μπάχαλο, που δεν κάναμε καμιά προσπάθεια να αποτρέψουμε; Θα μπορούσαμε με αποφασιστική στάση να σταματήσουμε τη διαδικαστική

Δεν είναι πολιτικός συνδικαλιστικός πολιτισμός να φωνάζουμε ή να φωνάζουμε συνθήματα όταν δεν μας αρέσουν αυτά που λέει ο ομιλητής, προκειμένου να μην ακουστεί

κλυσιεργία, αλλά μας μάγεψαν τα μικρόφωνα, στα οποία παρήλασαν τα ίδια πρόσωπα, μόνο δύο από την παράταξή μας, σε όλο το συνέδριο.

Δεν ταιριάζει αυτή η εικόνα για την παράταξη της ανανεωτικής Αριστεράς.

Δεν είναι πολιτικός συνδικαλιστικός πολιτισμός να φωνασούμε ή να φωνάζουμε συνθήματα όταν δεν μας αρέσουν αυτά που λέει ο ομιλητής, προκειμένου να μην ακουστεί. Η παράταξή μας συναγωνιζόταν σε «ριζοσπαστικό ψευτοεπαναστατισμό» το ΠΑΜΕ και τις Παρεμβάσεις.

Στο συνέδριο αυτό έπρεπε να συζητηθούν τα πραγματικά προβλήματα, όπως πολύ σωστά αναλύονται στο άρθρο των Η. Βρετάκου - Γ. Καλομοίρη, της μείωσης του εισοδήματός μας, των απολύσεων, του ξεχαρβάλωματος των συνδικαλιστικών ασφαλιστικών και κοινωνικών δικαιωμάτων μας.

Έπρεπε όμως να συζητηθεί και το κλίμα απαξίωσης και αμφισβήτησης των συνδικαλιστικών οργάνων από τη βάση, τα φυσικά μας μέλη, τους συναδέλφους μας, οι οποίοι δεν έχουν και άδικο να μας αμφισβητούν, παρακολουθώντας αυτό το συνέδριο, αλλά και το σύνολο της δράσης της ΑΔΕΔΥ.

Το μόνο θετικό από αυτή τη διοργάνωση είναι η απώλεια της αυτοδυναμίας από τις μνημονιακές δυ-

νάμεις, την ΠΑΣΚ και τη ΔΑΚΕ και η μεγάλη ενίσχυση της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Απαιτείται λοιπόν στροφή στην δουλειά του τριτοβάθμιου οργάνου. Ας περιορίσει την «υψηλή συνδικαλιστική πολιτική» και ας στραφεί στη βάση. Να συζητήσει μαζί με τους συνάδελφους και κυρίως να τους ακούσει γιατί έχουμε ξεκάσει να ακούμε και μόνο μιλάμε. Για να αλλάξει αυτή η σχέση αμφισβήτησης και να αποκατασταθεί το απαραίτητο αμοιβαίο κλίμα εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης. Εκεί θα είναι και η αναριανή μας δύναμη που θα είναι ακνή να ανατρέψει τη μνημονιακή πολιτική της κυβέρνησης.

Η ομάδα που εξέλεξε η παράταξή μας στα όργανα της ΑΔΕΔΥ έχει ανανεωθεί και έχει μεγάλες δυνατότητες, αρκεί να αποφασίζει δημοκρατικά και να δουλεύει συλλογικά, χωρίς αποκλεισμό στην αντίθετη άποψη. Ο δρόμος έχει ανοίξει, είναι ανηφορικός και δύσκολος, αλλά αξίζει να τον βαδίσουμε όλοι μαζί για την Ανατροπή της Μνημονιακής Πολιτικής.

* Ο Παναγιώτης Ιωακείμιδης είναι δικαστικός υπάλληλος

Η Ανανεωτική Αριστερά ήταν πάντα αντινεοφιλελεύθερη

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΛΑΛΙΩΤΗ*

» **Θα συμφωνήσω** σε πολλά από όσα γράφει ο αγαπητός μου σύντροφος Μήτσος Παλαιολογόπουλος στο κείμενό του στην «Αυγή» της 5.12.2013, κάνοντας μια αναδρομή στις ρίζες και στην πορεία του ανανεωτικού κομμουνιστικού κινήματος (1968 - 2010).

Και δεν θα ήταν δυνατό να μη συμφωνήσαμε, αφού αυτά τη δύσκολη -όπως σωστά λέει- πορεία του «κακοτράχαλο, δύσκολο, βασανιστικού δρόμου», στο μεγαλύτερο μέρος της τη διανύσαμε μαζί.

Όπως και με πολλούς από τους συνέδρους που θα μετράσουν στο 2ο Συνέδριο της ΔΗΜ.ΑΡ.

Είναι προς τιμή του σ. Παλαιολογόπουλου το ότι δεν αναγνωρίζει μονοπωλιακά δικαιώματα και ιδιοκτήτες στην ανανεωτική και κομμουνιστική Αριστερά.

Οι ανανεωτικές ιδέες, ο δημοκρατικός δρόμος προς τον σοσιαλισμό σε σχέση και με τις ιδιαιτερότητες της ελληνικής κοινωνίας ήταν στο επίκεντρο των επεξεργασιών του ΚΚΕ Εσωτερικού.

Συμφωνώ επίσης με τα όσα αναφέρει στο κείμενό του ο σ. Μ. Παλαιολογόπουλος για την εικοσαετία του Συνασπισμού. Ήταν μια γόνιμη περίοδος για την Αριστερά και τις α-

νανεωτικές ιδέες. Ήταν ταυτόχρονα -θα πρόσθετα εγώ- ένα δοκιμαστήριο ενότητας και συνυπαρξης δυνάμεων με διαφορετικές αφηρητές και διαδρομές στον χώρο της ευρύτερης Αριστεράς και της οικολογίας, με σεβασμό στην ταυτότητα του καθενός.

Σαν έντιμοι και ειλικρινείς αγωνιστές -όπως ήταν πάντοτε- ο σ. Μ. Παλαιολογόπουλος δεν παραλείπει να σημειώσει ότι οι ανανεωτικές τάσεις στον πλουραλιστικό Συνασπισμό, που «δεν περιορίζονταν μονάχα στη μία, σε κάποιες περιόδους κυριαρχούσαν στην πολιτική ζωή του κόμματος».

Το ερώτημα που προκύπτει βέβαια είναι «γιατί τότε η αποκώρση των στελεχών της ανανεωτικής πτέρυγας;».

Ποιον βοήθησε η διάσπαση του ΣΥΝ το 2010;

Αλλά ας επανέλθω: οι σύντροφοι συγκρότησαν τη ΔΗΜ.ΑΡ. Αποφάσισαν να συγκροτήσουν άλλο κόμμα. Έκαναν την επιλογή της στήριξης της τρικομματικής μνημονιακής κυβέρνησης. Λάθος. Η ανανεωτική Αριστερά υπήρξε ανέκαθεν φανατικός πολέμιος του νεοφιλελευθερισμού. Και ποτέ ουραγός των αστικών κομμάτων. Διεκδικούσε τη συμμετοχή της σε μια μεγάλη πλειοψηφία, όχι για να αφομοιωθεί, αλλά για να δημιουργήσει προϋποθέσεις ώστε η Αριστερά να βρεθεί στο προσκήνιο, να επηρεάσει τις εξελίξεις με τις ιδέες της, να προχωρήσει σε ρήξεις με το κατεστημένο.

Οι ανανεωτικές ιδέες, ο δημοκρατικός δρόμος προς τον σοσιαλισμό σε σχέση και με τις ιδιαιτερότητες της ελληνικής κοινωνίας ήταν στο επίκεντρο των επεξεργασιών του ΚΚΕ Εσωτερικού

Δεν μένω σε αυτά. Κάνω ένα βήμα εμπρός. Σήμερα αυτό που κρίνεται δεν είναι το πρόσφατο ή το απώτερο παρελθόν. Κρίνεται το μέλλον του τόπου.

Η χώρα πρέπει να απαλλαγεί και μάλιστα το συντομότερο δυνατό από τον εγκλωβισμό της στα γρανάζια των Μνημονίων.

Δεν υπάρχουν περιθώρια επανάστασης. Οι δυνάμεις της ανανεωτικής Αριστεράς οφείλουμε να οπεύσουμε: Να σταματήσουμε τον κατήφορο. Να μην επιτρέψουμε την επαπειλούμενη ανθρωπιστική καταστροφή. Να διασώσουμε τη δημόσια περιουσία. Να ανοίξουμε τον δρόμο της παραγωγικής ανασυγκρότησης. Να αγωνιστούμε όλοι για την

επανίδρυση της Ευρώπης και της Ευρωζώνης με όρους δημοκρατίας και αλληλεγγύης.

Οι σύντροφοι της ΔΗΜ.ΑΡ. που θα πάρουν μέρος στις εργασίες του Συνεδρίου, έχουν να απαντήσουν στα εξής ερωτήματα:

- Με την Αριστερά της αναγέννησης του τόπου ή την Αριστερά του περιθωρίου που σέρνεται πίσω από εκβιαστικά διλήμματα;
- Με την Αριστερά της προόδου και της δημοκρατίας ή την Αριστερά που υποδηλώνει το κείμενο των «58»;

Με πολλούς και πολλές από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του 2ου Συνεδρίου της ΔΗΜ.ΑΡ., μοιραστήκαμε αγώνες, πίκρες και χαρές.

Από τη πλευρά μου συμμετέχω στον ΣΥΡΙΖΑ γιατί είναι η δύναμη που έχει ενστερνιστεί τις ιδέες και τις αξίες του ανανεωτικού κομμουνιστικού κινήματος.

Σήμερα αυτός είναι ο πόλος των προοδευτικών δυνάμεων, η εναλλακτική λύση απέναντι στην καταστροφική πολιτική που ακολουθούν η δικομματική κυβέρνηση και η τρόικα.

Περιμένω από το συνέδριο της ΔΗΜ.ΑΡ. μια απάντηση στα ανοικτά ζητήματα, ανάξια ενός αριστερού κόμματος που εμείς θέλουμε να υπάρχει και να συνεργάζεται μαζί μας, παρά τις διαφορετικές απόψεις.

* Ο Παναγιώτης Λαλιώτης είναι στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ Α' Αθήνας